

Најлепше приче за малу децу

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

Себични џин

Бајка Оскара Вајлда

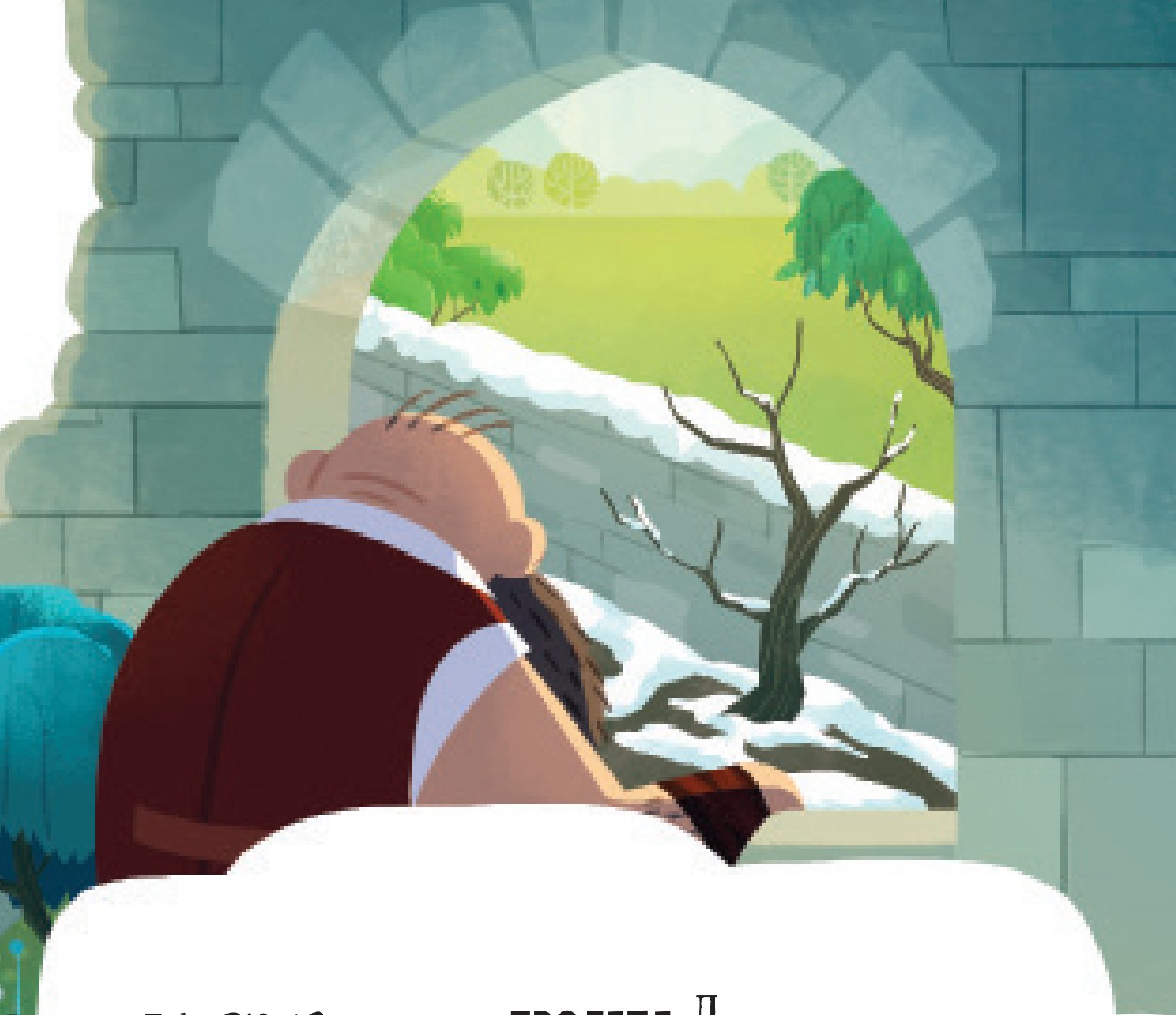
Илустровао Андреа Кастелани

У једном селу била једна дивна **БАШТА** обра-
сла бујном зеленом травом. Била је пуна
мирисног **цвећа**, дрвећа и грмља са слатким боби-
цама. Свакога дана после школе сеоска **деца** долази-
ла су на то **чаробно** место и играла се по цео дан, па
се кроз крошње орила весела **граја** и дечји смех.

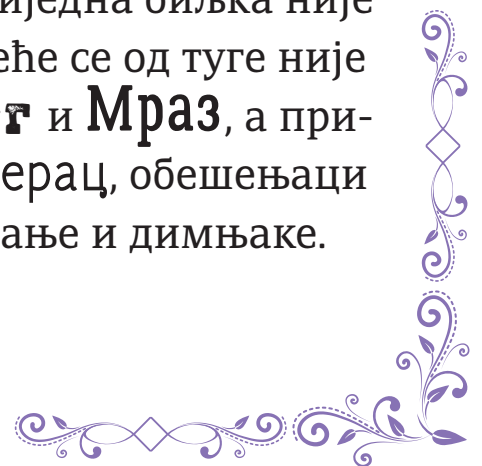

Власник те баште био је један пргав **ЦИН** који је још пре седам година отишао од куће. Људи су причали да је отишао у Корнвол, у посету неком свом **пријатељу**. Кад се цин напослетку вратио кући, силно се расрдио кад је у башти затекао гомилу деце како се **играју**. „Како се усуђујете?! Сместа одлазите одавде или ћу вам **показати** вашег бога!“, **загрмео** је цин, а деца су се **препала** и разбежала. Цин потом пред кућом пободе знак **ЗАБРАЊЕН УЛАЗ**, па око целе баште подиже висок камени **ЗИД**.

Дође **ЗИМА**, а за њом и **ПРОЛЕТЕ**. **Ласте** су се вратиле и птичице цвркутале, цело је село олистало и процвало. У циновој башти, међутим, владала је **ТИШИНА** и ниједна биљка није изникла. Како више није било деце, ни дрвеће се од туге није осуло **бехаром**. У башту су се уселили **СНЕГ** и **МРАЗ**, а придружили су им се и пријатељи **ГРАД** и Северац, обешењаци који су волели да ломе цигле и обарају грање и димњаке.

Џин је туговао што пролеће никако не долази у његову башту, а онда га једног јутра пробуди нека **Граја**. Он погледа кроз прозор и виде да су се **деца** провукла кроз **рупу** у зиду коју су можда Северац и Мраз пробили. Цела му је башта озеленела и **процветала**, а њоме су се орили **ЦВРКУТ** птица и дечји смех. Џин се задиви кад виде такву **лепоту** и схвати колико је био **себичан**.

*„Себичан сам и глуп био и тешко сам погрешо.
Ово душу ми весели, све је лепше кад се дели!”*

Џин на то брже-боље похита у башту и придружи се својим малим гостима. Срушио је онај зид и од тада се свакога дана играо са децом, која су га силно заволела.

Мачка и миш у друшћиву

Бајка браће Грим

Илустровала Илари Казасанта

Мачка и миш постадоше велики пријатељи, па решише да живе заједно. Једнога дана они пронађоше целу **СЛАСНУ** свињску буткицу. „Превелика је да је одмах поједемо“, каза мачка. „Хајде да је сачувамо за **ЗИМУ**, кад нам понестане хране.“ Миш се сложи, па сакрише буткицу у **РУПУ** у деблу.

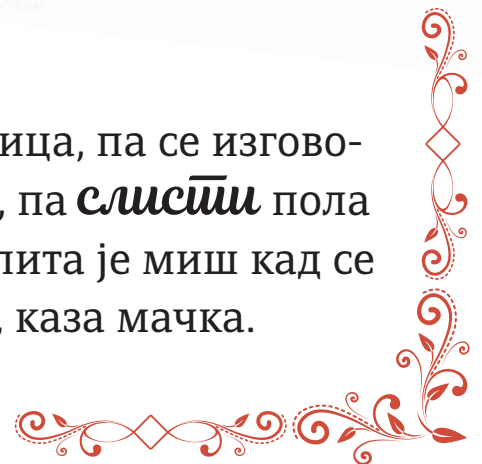

Прође неко време, а мачки се пријела она **БУТКА**. Непрестано је мислила на њу и чак ју је и **сањала** ноћу! Напоследку није више могла да **издржи**, па једног дана рече мишу: „Морам да идем. Родила моја рођака дете, па ме звала да му будем кума!“ Мачка се тако **изговори** и оде, па похита до оног дебла, извади буткицу и **смаза** дебелу, масну кожу. Када се вратила кући, миш је упита: „Које си име наденула детету?“ Мачка на то стаде да **муца**: „Хм... зове се... *Кожа-доле!*“

Недуго потом мачки се **опет** приједе буткица, па се изговори да су је поново звали за **куму**. Онда оде, па **слишти** пола бутке. „Које си сад име наденула детету?“, упита је миш кад се вратила. „Ух... овај... **Упола-готово!**“, каза мачка.

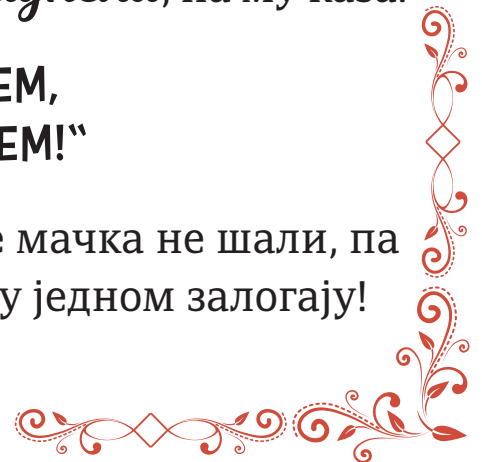
Не прође дуго, а мачка **ПОНОВО** пође до оног дрвета под истим **ИЗГОВОРМ** да су је звали за куму, па поједе и оно мало што је остало. Кад се вратила кући, миш је упита: „Које си име сад дала детету?“ „Зове се... хммм... **Потпуно-готово!**“ Кад је стигла зима, миш каза мачки: „Понестало нам је **хране**. Хајдемо по ону **буџкицу.**“

Замислите само колико се миш **разочарао** кад је у деблу затекао само **оглодану** кост! „Покварена лажљивице!“, повикао је миш и стао да се **буни**. Мачка је, међутим, поново **оћладнела**, па му каза:

**„НЕМАМ НИШТА ДА ТИ КАЖЕМ,
ОСИМ – САД ЋУ ДА ТЕ СМАЖЕМ!“**

Видевши је како се облизује, миш схвати да се мачка не шали, па се даде у бег, но мачка скочи и **ПРОГУТА** га у једном залагају!

Дотишљаша Њринџеза

Бајка Мари-Жан де Виландон

Илустровала Ђорђа Брозегини

Живео једном један краљ који је имао три ћерке: **ЛЕЊИВИЦУ**, **Брбљивицу** и **Паметницу**. Све је три ћерке волео од свег срца, но за две старије се силно бринуо. **ЛЕЊИВИЦА** је била толико трома, **несиретна** и расејана да је чак и на доручак **КАСНИЛА** јер се читаву вечност облачила. **Брбљивица** је по цео дан причала, и шта треба и шта не треба, и није било приче ни **ГЛАСИНА** које нису прешле преко њених уста. Једино најмлађа ћерка **Паметница** није задавала краљу бриге. Та је принџеза била толико бистра да се отац често са њом **САВЕТОВАО**.